

9 И рече Исавъ : имамъ мнош, врате мой : имай ты своите си.

10 И рече Іаковъ, не, (но), молимъ : ако намърихъ благодать предъ тебе, прїимай дарѣтъ мой изъ рѣцѣте ми : защото за това видѣхъ лицето твое (така), каквото ако да гледахъ лице Божіе, и тызе си благоизволилъ въ мене.

11 Прїимай, молимъ, това приношеніе мое, което ти се приноси : защото ме помишва Богъ, и имамъ сичко. И принѣди го, и онъ прїима.

12 И рече : нека станеме, и нека идеме, и азъ ще предшестввамъ предъ тебе.

13 И рече мѡ (Іаковъ) : господинъ мой знае че дѣцата (сж) нѣжни, и имамъ съ мене непраздны овцы и говеда : и ако ги принѣдаты (овчарете) единъ самш день, сичкото стадо ще умре.

14 Нека оттрѣгне, молимъ, господинъ мой на прешъ ѿ раватъ свой : и азъ ще послѣдѣвамъ полека, полека, споредъ ходенѣто на-скотовеете, щото сж предъ мене, и споредъ ходенѣто на-дѣцата, докле да пристигнемъ коды господина моего въ Сїиръ.

15 И рече Исавъ : нека штавимъ прочее, заеднш сосъ тебе нѣколцына изъ людѣте, щото сж заеднш съ мене. А онъ рече защо ли това ? (доволно е че) намърихъ благодать предъ господина моего.

16 Върнасе прочее Исавъ онъа день по пѣтъ-лтъ си въ Сїиръ.

17 А Іаковъ отиде въ Бекходъ, и созида за себе си домъ, и за скотовеете си направи колибы : за това нарече името на-мѣстото Бекходъ (колибы).

18 И като се върна Іаковъ ѿ Паданъ-Арамъ,